

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku A. G.

przy uczestnictwie M. G., A. G., M. G.

i Miasta W.

o stwierdzenie nabycia własności przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 kwietnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika Miasta W.

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 25 marca 2013 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od uczestnika m. W. na rzecz wnioskodawcy A. G. kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna może zostać przyjęta do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁸ § 1 k.p.c.). Wymienione kwalifikowane przesłanki wskazują, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione jedynie wtedy, gdy realizuje ona swą funkcję publicznoprawną, pozostawiając interes prywatny strony na drugim planie. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia, stąd też istotność i waga przesłanek, o których mowa na wstępie.

W sprawie nie występują warunki pozwalające na przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, mimo że skarżący powołał przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., to jest występowanie w sprawie zagadnienia prawnego i oczywistą zasadność skargi. Przesłankę pierwszą skarżący ujął w dwa zagadnienie, nie stanowią one jednak wystarczającej podstawy dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ponieważ ich związek ze sprawą nie rysuje się jasno. Postawione zagadnienia dotyczą oceny charakteru posiadania osoby, która przyjmuje nieruchomość od właściciela, tymczasem z ustaleń Sądu nie wynika, aby wnioskodawca wszedł w posiadanie nieruchomości otrzymując ją od właściciela.

Nie ma też wystarczających podstaw do oceny, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Tę przesłankę skarżący odniósł do wadliwej, jego zadaniem, oceny sądu charakteru posiadania wnioskodawcy. Kwestionowanie dokonanej przez sąd kwalifikacji posiadania skarżący pomieścił, prawidłowo, w podstawach kasacyjnych ale powielenie tych samych zarzutów we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako uzasadnienia przesłanki oczywistej zasadności skargi nie może być uznane za jej prawidłowe wykazanie. Podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oraz przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej i ich uzasadnienie, biorąc pod uwagę ich odmienne funkcje, nie mogą się całkowicie pokrywać. W okolicznościach sprawy należało zatem przyjąć, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej nie została przez skarżącego wykazana.

Z przedstawionych przyczyn, przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą – zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. – Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej powódki do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w związku z § 7 pkt 1 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490).